

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/134/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115218502
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6115218502.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: E.. S. M. P. X. Á. J. F. S. , L. L., F. Č.. X, zastúpený JUDr. Daniel Janšo, advokát, Banská Bystrica, Horné Záhrady č. 2, proti žalovanému: H. H. C. K. F. S. , X. G. XX.X.XXXX, V. L. L., V. Č.. XXXXX/XX G., zastúpený Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s. r. o., Bratislava, Bajkalská č. 31, IČO: 36 868 221, za ktorú koná Mgr. Marcel Biznár, o zaplatenie 6.051,60 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29. júna 2020, č. k. 9 C 7/2016-345, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29. júna 2020, č. k. 9 C 7/2016-345, vo výroku I. a III. p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 29. júna 2020, č. k. 9 C 7/2016-345, čiastočne vyhovel žalobe žalobcu a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 6.051,60 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 6.051,60 € od 3.12.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, 2, § 101, § 724, § 728, § 730 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, 2, § 12 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), § 151 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica a postúpenou Okresnému súdu Bratislava IV. domáhal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 6.051,60 € s úrokmi z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 6.051,60 € od 3.12.2014 do zaplatenia titulom nezaplatených trov obhajoby a na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytovať žalovanému právne služby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1 T 76/2012 a povinnosť žalovaného zaplatiť mu odmenu. K ukončeniu poskytovania právnych služieb došlo na základe vypovedania plnej moci zo dňa 7.10.2013, keďže medzi žalobcom a žalovaným došlo k narušeniu dôvery potrebnej k riadnemu chráneniu a presadzovaniu záujmov žalovaného v predmetnom konaní. Za riadne a včasné poskytovanie právnych služieb žalobca vystavil žalovanému faktúru č. XXXXXXXX zo dňa 26.11.2014, splatnú dňa 2.12.2014, na sumu 6.051,60 €. Prílohou faktúry bola špecifikácia úkonov, ktoré žalobca žalovanému v konaní poskytol. Keďže výška odmeny za poskytovanie právnych služieb žalovanému v predmetnom konaní dohodnutá nebola, pri vyúčtovaní trov obhajoby žalobca postupoval

podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Keďže sa žalovaný so zaplatením trov obhajoby dostal do omeškania, žalobca si nárokoval aj úroky z omeškania.

1.2. Platobným rozkazom zo dňa 5.10.2015, č. k. 20 C 334/2015-20, súd žalobe vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, nárok žalobcu neuznal, pretože tento záväzok zanikol splnením. Dôvodil, že listom zo dňa 11.12.2014 faktúru zo dňa 26.11.2014 žalobcovi vrátil. Poukazoval na to, že vo faktúre nie sú zohľadnené zálohy, ktoré žalobcovi poskytol. Napriek opakovaným výzvam mu žalobca nevystavil doklad o prevzatých zálohách. Uviedol, že nedisponuje dokladom, ktorým by preukázal, že žalobcovi zálohy zaplatil, avšak môže toto tvrdenie preukázať výsluchmi svedkov. Od leta 2008 do jesene 2013 žalobcovi pravidelne mesačne poskytoval sumu 300,- €. V decembri 2012 žalobca prijal od neho v jeho dome v Ábelovej sumu 25.000,- €. V januári 2013 od neho prijal v priestoroch spoločnosti MHM vo Zvolene sumu 10.000,- €, v marci 2013 v jeho dome v T. sumu 10.000,- €. Poukázal na to, že žalobca ho zastupoval od jesene 2010 do jesene 2013, teda celé 3 kalendárne roky.

Z opatrnosti vzniesol aj námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku, namietal nárok na odplatu za úkony právnej služby od 9/2012, t. j. za 3 roky a viac, pred podaním žaloby. Uviedol, že so žalobcom boli v kamarátskom vzťahu. Žalobca ho navštevoval doma aj na dovolenkách. Žalobca bol tiež v kamarátskom vzťahu s H..

1.3. Žalobca k odporu uviedol, že žalovaný mu faktúru nevrátil a ani neurobil žiadny právny úkon, ktorým by faktúru spochybnil. Tvrdenie žalovaného, že mu poskytol sumu 10.000,- € je nepravdivé. Neposkytol mu ani zálohu v sume 10.000,- € a ani ďalšie zálohy, čo potvrdil sám žalovaný tým, že v liste zo dňa 11.12.2014 od žalobcu žiada vrátenie rozdielu medzi sumou 10.000,- € a žalovanou sumou, pričom ďalšie ním tvrdené zálohy nepožadoval. Poukázal na to, že žalovaný nespochybňuje vykonané právne služby, tvrdí len, že za tieto právne služby žalobcovi zaplatil. Žalovaný však súdu nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci tvrdenie o zaplatení žalovanej sumy. Od žalovaného nežiadal žiadne zálohy za poskytovanie právnych služieb, pretože bol obvinený zo závažných trestných činov a potom, ako mu rozprával o páchaní skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu, sa ho bál.

1.4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej poskytol žalovanému právne služby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1 T 76/2012

za zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spáchaný vo forme spolupáchateľstva, za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Pretože medzi žalobcom a žalovaným došlo k narušeniu dôvery potrebnej k riadnemu chráneniu a presadzovaniu záujmov žalovaného v konaní, listom zo dňa 7.10.2013 došlo zo strany žalobcu k vypovedaniu plnej moci. Žalobca fakturoval žalovanému faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 26.11.2014, splatnou dňa 2.12.2014 sumu 6.051,60 €. Prílohou faktúry bola špecifikácia úkonov, ktoré žalovanému v konaní poskytol. Keďže výška odmeny za poskytovanie právnych služieb žalovanému v predmetnom konaní dohodnutá nebola, pri vyúčtovaní trov obhajoby žalobca postupoval podľa § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Žalobca v konaní vypovedal, že žalovaný mu žiadne zálohy nezaplatil. Žalovaný v konaní uviedol, že žalobca mu nikdy nedal žiadne potvrdenie o prevzatí ním tvrdených záloh za poskytovanie právnych služieb. Zálohy mu však dal, a preto musia byť zohľadnené v tomto konaní. Svedok H. S. v konaní uviedol, že so žalobcom boli veľmi dobrí kamaráti, no pred 3 rokmi ich priateľstvo skončilo. Žalovaného pozná 30 rokov, je to jeho veľmi dobrý kamarát. Svedok vypovedal, že žalovaný mal v minulosti veľa peňazí a s nimi aj veľa kamarátov. No potom, ako sa mu dariť prestalo, kamaráti sa stratili. Má vedomosť o tom, že žalovaný dával žalobcovi za poskytovanie právnych služieb pravidelne mesačne sumu 300,- € ako paušálnu odmenu, a tiež vie, že žalovaný dával žalobcovi za právne služby aj ďalšie sumy, 10.000,- €, 3.000,- €. Za to, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 1 T 76/2012 boli oslobodení spod obžaloby, dal žalovaný žalobcovi 25.000,- €, ako prejav vďačnosti. Žalobca sa vyjadril, že z nich treba dať 20.000,- € sudcovi a 5.000,- € si nechá on za zastupovanie. Potom ich však žiada sudca odsúdiť. Svedok videl, ako žalovaný v jeho dome v T. odovzdal žalobcovi sumu 25.000,- €. Svedok J. H. v konaní uviedol, že žalobca aj žalovaný boli jeho priateľmi. Má vedomosť o tom, že odmena za právne zastupovanie žalovaného vo veci sp. zn. 1 T 76/2012 žalobcovi zaplatená nebola. Uviedol, že žalovaný bol majiteľom spoločnosti MHM autoimport s.r.o., kde bol svedok zamestnaný. Vedel by o tom, že z firemných peňazí bola žalobcovi zaplatená odmena za ich právne zastupovanie. Takúto vedomosť však nemá. Žalovaný mu povedal, že odmena za zastupovanie sa žalobcovi zaplatí až po skončení trestného konania, aby sa snažil. H. S. bol osoba, ktorá konala na základe príkazov žalovaného. Svedok uviedol, že hoci aj on je trestne stíhaný spolu so žalovaným, žalobcovi za právne zastupovanie vo veci sp. zn. 1 T 76/2012 nezaplatil nič. Z faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 26.11.2014 súd zistil, že žalobca vyfakturoval žalovanému titulom odmeny za poskytnuté právne služby sumu 6.051,60 €. Z listu žalovaného zo dňa 11.12.2014 súd zistil, že žalovaný žalobcovi oznámil, že s vyúčtovaním trov

obhajoby nesúhlasí, pretože v nej nie sú zohľadnené zálohy, naposledy v marci 2013 mu poskytol sumu 10.000,- €, ktorú mu nevyúčtoval. Žiadal o opravu faktúry. Keďže mu dal zálohu v sume 10.000,- €, žiada ho o vrátenie sumy 3.948,40 € na jeho účet (10.000 - 6.051,60).

1.5.1. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaného nároku súd prvej inštancie uviedol, že právna úprava týkajúca sa poskytovania právnych služieb advokátom obsiahnutá v zákone č. 586/2003 Z. z. o advokácii je špeciálnou právnou úpravou vo vzťahu k právnej úprave príkaznej zmluvy v Občianskom zákonníku, resp. mandátnej zmluvy v Obchodnom zákonníku, je potrebné tieto všeobecné ustanovenia uplatniť v prípadoch, ktoré nie sú riešené osobitnou právnou úpravou v zákone o advokácii. Právny vzťah založený zmluvou o poskytovaní právnej pomoci tak vo všeobecnosti zaniká, s poukazom na § 731 a § 33b Občianskeho zákonníka vykonaním úkonu, teda činnosti, ku ktorej sa príkazník zaviazal, kedy ide o prípad zániku záväzku jeho splnením, alebo na základe jednostranného právneho úkonu, t. j. odvolaním plnomocenstva splnomocniteľom - príkazníkom (advokátom). Príkazník je zásadne povinný predložiť príkazcovi vyúčtovanie jeho odmeny a nákladov nevyhnutných na splnenie príkazu po jeho vykonaní (§ 727 Občianskeho zákonníka) a v prípade, ak príkazná zmluva zanikne skôr ako vykonaním príkazu zo strany príkazcu - na základe odvolania zo strany príkazcu, vzniká príkazníkovi nárok na náklady vzniknuté mu do odvolania, vrátane nároku na odmenu zodpovedajúcu časti vykonanej práce do odvolania príkazu (§ 732 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ si príkazník svoju povinnosť predložiť príkazcovi vyúčtovanie po ukončení zmluvného vzťahu nesplní, nemôže sa príkazca dostať do omeškania s plnením.

1.5.2. V súvislosti s námietkou premlčania, vznesenou v konaní žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Žalobca ako advokát sa na základe zmluvy o právnej pomoci zaviazal na vykonanie činnosti, a to na zastupovanie žalovaného v trestnom konaní. Má právo na odmenu po vykonaní dohodnutej činnosti, to znamená po skončení zastupovania. Ku skončeniu zastupovania môže dôjsť z dôvodu odvolania, výpovede, smrťou advokáta, najčastejšie skončením právneho zastupovania z dôvodu skončenia konania. Žalobca ako advokát v prejednávanom prípade žalovaného zastupoval do dňa 7.10.2013. Faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 26.11.2014, splatnou dňa 2.12.2014, vyúčtoval žalovanému odmenu za poskytnuté právne služby v sume 6.051,60 €. Premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Žalobca ako advokát mal v tomto prípade, kedy žalovaného zastupoval, nárok na odmenu do dňa vypovedania plnomocenstva, ku ktorému došlo dňa 7.3.2013. Skončenie zastupovania v uvedený deň nebolo medzi stranami sporu sporné, preto si súd toto tvrdenie osvojil. Právo na zaplatenie odmeny mohol žalobca vykonať prvý raz po skončení zastupovania žalovaného, mal teda právo aj povinnosť vyčíslieť si odmenu za zastupovanie bez zbytočného odkladu po skončení zastupovania. Po troch rokoch od skončenia zastupovania v konaní mu toto právo súd priznať nemôže, ak premlčanie namietne povinná strana. Keďže od skončenia zastupovania v trestnom konaní do uplatnenia si práva žalobcu žalobou na súde (dňa 8.9.2015) neuplynuli viac ako tri roky, žalobou uplatnený nárok premlčaný nie je. Faktúra za zastupovanie žalovaného v trestnom konaní bola tiež vystavená včas.

1.5.3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný udelil žalobcovi plnú moc na jeho zastupovanie v trestnom konaní a to až do právoplatného skončenia veci. Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie tarifnej odmeny až v nadväznosti na ukončenie právneho zastúpenia, a to najneskôr právoplatným skončením veci, pokiaľ dovtedy nedošlo k inému spôsobu ukončenia zmluvného vzťahu (v tomto prípade vypovedanie plnej moci žalobcom). Odmena žalobcu je tak viazaná až na ukončenie zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania, kedy bolo zrejmé, aké úkony boli vykonané v rámci dohodnutého predmetu právnej služby, ku ktorému okamihu bol oprávnený žalobca vyúčtovať odmenu za poskytnuté právne služby. Žalovaný rozsah žalobcom poskytnutých právnych služieb nerozporoval a nerozporoval ani ich cenu. Tvrdil, že za poskytnuté právne služby žalobcovi zaplatil. Podľa súdu prvej inštancie toto svoje tvrdenie však relevantným spôsobom nepreukázal. Pokiaľ žalovaný poukazyval na výpoveď svedka H. S., súd prvej inštancie neuveril jeho svedeckej výpovedi, ktorú považoval za nepresvedčivú a účelovú. Podľa názoru súdu, či suma 10.000,- € alebo suma 25.000,- €, ktorú údajne svedok S. videl, že žalovaný odovzdáva žalobcovi, sú veľké sumy peňazí. Podľa súdu prvej inštancie je nanajvýš nepravdepodobné, aby sa odovzdávali z ruky do ruky a aby o takých vysokých sumách neexistovali doklady (potvrdenie o odovzdaní a prijatí peňazí). Svedok S. údajne videl odovzdávanie sumy 25.000,- € žalobcovi žalovaným. Žalovaný však tvrdil, že predmetné trovy právneho zastúpenia žalobcovi zaplatil sumou 10.000,- €, čomu nasvedčuje aj jeho list zo dňa 11.12.2014, ktorým žalobcovi oznamuje, že v marci 2013 mu dal zálohu na predmetné trovy právneho zastúpenia - sumu 10.000,- €, za jeho právne zastúpenie mu žalobca vyúčtoval sumu 6.051,60 €, preto žiada žalobcu rozdiel medzi poskytnutou zálohou a žalobcom vystavenou faktúrou, a to sumu

3.948,40 € (10.000 - 6.051,60) vrátiť na jeho účet vedený v peňažnom ústave. Teda aj za predpokladu, že svedok S. videl odovzdávanie sumy 25.000,- €, ak aj táto suma bola žalovaným žalobcovi odovzdaná, tak mu bola odovzdaná za neznámym účelom a nepreukazuje, že bola odovzdaná na úhradu práve predmetných trov právneho zastúpenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri hodnotení vykonaného dokazovania nemohol neprihliadnuť aj na osobný profil svedka H. S.. Úvaha žalovaného, spoliehať sa len na svedeckú výpoveď pána S., bola zo strany žalovaného precenená, a takýto žalovaným navrhnutý a súdom vykonaný dôkaz mu nemohol priniesť očakávanú váhu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca žalovanému predmetné právne služby poskytol, no žalovaný mu za ich poskytnutie nezaplatil, z ktorého dôvodu súd žalobe vyhovel. Nezaplatením odmeny za právne služby v lehote splatnosti sa žalovaný dostal do omeškania, čím mu vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi okrem žalovanej istiny aj úroky z omeškania vo výške o 0,05 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. vo výške 5,05 % ročne (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka) odo dňa 3.12.2014 (deň nasledujúci po splatnosti faktúry) do zaplataenia. V časti úrokov z omeškania prevyšujúcich priznanú úrokovú sadzbu súd prvej inštancie žalobu zamietol. 1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, keďže mal vo veci plný úspech.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, vo výrokoch I. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom zvýraznil odvolacie dôvody uvedené pod písmenami b), d), f) a h). V samotnom odvolaní odvolateľ bližšie odôvodnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) C.s.p., ktorými sa odvolací súd zaoberal primárne. Odvolateľ v odvolaní dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), pretože svedeckú výpoveď svedka H. S. vyhodnotil bez ďalšieho ako nepresvedčivú a účelovú. Namietal, že súd prvej inštancie ignoroval to, že menovaný svedok vypovedal pod hrozbou trestnoprávných následkov z krivej výpovede a toto má priamy vplyv na pravdivosť a vierohodnosť výpovede svedka. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nepostupoval pri hodnotení svedeckej výpovede svedka H. S. v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p., pretože uvádza (v bode 38 na s. 7 - 8 napadnutého rozsudku) svoju domnienku, že je nanajvýš nepravdepodobné, aby sa peniaze v sume 25.000,- € odovzdávali z ruky do ruky bez dokladov - súd týmto ignoruje to, že pri svojom rozhodovaní nemôže vyvodzovať zistenie skutkového stavu z domnienok a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu a v žiadnom prípade neumožňuje vydať meritórne rozhodnutie súdu v neprospech žalovaného na úrovni istoty. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie túto kľúčovú otázku (t. j. výpoveď svedka H. S. a jej vierohodnosť) riešil v rovine pravdepodobnosti a hypotézy a nie v rovine istoty, čo je nesprávne a vyvoláva objektívne pochybnosti o zistení skutkového stavu, čím sa otvára viac neistých (t. j. možných alternatívnych alebo teoretických), do úvahy prichádzajúcich skutkových a právnych situácií, ktoré ale nie sú na úrovni istoty. Každá okolnosť dôležitá pre meritórne rozhodnutie vo veci musí byť spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť a teda za zistenie skutočného stavu nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť záveru, že zjavne existuje, avšak na druhej strane s istotou nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru ako záver ustálený súdom prvej inštancie. Podľa odvolateľa bolo nesporné a v konaní preukázané, že žalobca, žalovaný a svedkovia boli v minulosti dlhoroční kamaráti a v rámci vtedajších kamarátskych vzťahov žalobca nevystavil žalovanému písomné doklady o prijatí sumy 25.000,- € (v decembri 2012). Súd prvej inštancie namiesto toho, aby hodnotil prejednávajúcu vec podľa § 191 C.s.p. v kontexte vtedajšieho priateľstva medzi žalobcom, žalovaným a svedkami, tak vyvodil skutkový stav a z neho právny záver o údajnej účelovosti a nepresvedčivosti výpovede svedka H. S. najmä z arbitrárnej domnienky o tom, že je nanajvýš nepravdepodobné, že by o odovzdaní sumy 25.000,- € neexistovali písomné doklady. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie

Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 31/07, podľa ktorého: „Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny... a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú”. Odvolateľ poukázal aj na odôvodnenie rozhodnutia v bode 39. na strane 7 a 8, kde súd prvej inštancie uviedol aj to, že pri hodnotení vykonaného dokazovania nemohol neprihliadnuť aj na osobný profil svedka H. S., pričom súd prvej inštancie vytýkal, že vôbec nezdôvodnil, v čom považuje svedka H. S. za nevierohodného, čo má za následok, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Podľa odvolateľa svedok H. S. nebol právoplatne odsúdený za trestný čin. Ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní vôbec nebral do úvahy osobnostný profil žalobcu, ktorý je s najvyššou mierou pravdepodobnosti trestne stíhaný, rovnako nebral do úvahy aj osobnostný profil svedka J. H., ktorý bol v minulosti právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy a bol trestne stíhaný aj na podklade trestných oznámení podaných voči nemu žalovaným. Účelové a v kontexte merita veci nič nehovoriace tvrdenie súdu o osobnostnom profile svedka H. S. bez ďalšieho zdôvodnenia je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň aj nepresvedčivé, lebo súd prvej inštancie vôbec neozrejmil procesným stranám svoje myšlienkové pochody. Poukázal v tej súvislosti na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorých vytýka všeobecným súdom, že „neozrejmili svoje myšlienkové pochody“, že bolo treba „hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov“, že ich záver je „iba vágne tvrdenie, z ktorého nevyplýva vysvetlenie, na základe akých úvah k nemu ... súd dospel“ alebo že svoje rozhodnutie „vôbec nešpecifikovali a nekonkretizovali“ (napr. nálezy sp. zn. III. ÚS 311/07, sp. zn. I. ÚS 269/05 alebo sp. zn. III. ÚS 192/09). Odvolateľ ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal skutočnosťou, že právne zastupovanie žalovaného zo strany žalobcu bolo ukončené dňa 7.10.2013 a faktúra č. XXXXXXXX bola vystavená až dňa 26.11.2014 a splatná dňa 2.1.2014 (odmena za právne služby bola žalobcovi zaplatená v decembri 2012). Podľa odvolateľa sú nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 C.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nevyhodnotil skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, jeho skutkové zistenia sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a nezodpovedajú tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 C.s.p. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie rozhodol v merite veci bez aplikácie § 191 C.s.p. v zmysle jeho významu a výkladu a následne len prispôbil odôvodnenie výroku. Rozsudok je chaotický, nezrozumiteľný, nepreskúmateľný a nezákonný a to najmä preto, lebo súd prvej inštancie hodnotil a vykonával dôkazy iba jednostranne v prospech žalobcu a súčasne dôkazy svedčiace v neprospech žalobcu (svedeckú výpoveď H. S.) hodnotil iba svojimi arbitrárnymi domnienkami ako účelovú a nepresvedčivú, aby v podstate takéto hodnotenie dôkazov jednostranne a vhodne zapadalo do tvrdení žalobcu. Hodnotenie dôkazov nemá objektívny, preskúmateľný a presvedčivý hodnotiaci prvok.

2.2. Odvolateľ ďalej dôvodil, že, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.), pretože súd prvej inštancie si vyžiadal trestný spis Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1 T 76/2012 (od roku 2019 vec vedená na Okresnom súde Bratislava I., pod sp. zn. 2 Tk 1/2019), obsahom ktorého (okrem iného) bola aj listina zo dňa 21.1.2015 svedčiaca o tom, že žalobcovi boli odovzdané finančné prostriedky a táto listina bola vyhotovená skôr, ako bolo začaté civilné sporové konanie. Tiež z obsahu trestného spisu, pôvodne vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 1 T 76/2012, vyplývalo aj to, že vo veci podozrenia z trestného činu korupcie boli na útvare NAKA Banská Bystrica vedené dve trestné stíhania pod ČVS:PPZ-414/NKA-PK-ST-2017 a ČVS:PPZ-209/NKA-PK-ST-2015, v ktorých boli OČTK zisťované skutočnosti vo vzťahu k vyplateniu peňazí žalobcovi, pričom žalovaný nemal oprávnenie nazrieť do týchto vyšetrovacích spisov a teda nemohol poskytnúť tieto dôkazy, súd prvej inštancie v tomto smere dokazovanie nevykonával, čím napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutočného stavu veci. V súvislosti s vykonaným dokazovaním odvolateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 332/09. Podľa odvolateľa zo strany konajúceho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, keďže vykonané dôkazy boli hodnotené účelovo v jeho neprospech.

2.3. Odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), keď súd dospel k záveru, že až po skončení právneho zastupovania mohol žalobca vykonať právo po prvý raz, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil otázku premlčania a najmä otázku začiatku plynutia premlčacej lehoty. Poukázal na to, že podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve je účtovná jednotka povinná vyhotoviť účtovný doklad bez zbytočného odkladu po zistení skutočnosti, ktorá sa ním preukazuje. Ďalej poukázal na § 19 ods. 2, ods. 3 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, ktoré upravujú vznik daňovej povinnosti. V zmysle uvedeného, ak sa dodanie tovaru alebo služby uskutočňuje čiastkovo alebo opakovane, považuje sa tovar alebo služba za dodanú najneskôr posledným dňom obdobia, na ktoré sa platba za opakovane alebo čiastkovo dodávaný tovar alebo službu vzťahuje s výnimkou podľa písmena a) až e). Za čiastkové dodanie tovaru alebo služby sa považuje také dodanie tovaru alebo služby, ktoré predstavuje časť celkového plnenia, na ktoré je uzavretá zmluva. Za opakované dodanie tovaru alebo služby sa považuje dodanie rovnakého druhu tovaru alebo služby v opakovaných dohodnutých lehotách. Ak je dohodnutá platba za čiastkovo alebo opakovane dodávaný tovar alebo službu za obdobie dlhšie ako 12 kalendárnych mesiacov, považuje sa tovar alebo služba za dodanú posledným dňom každého 12. kalendárneho mesiaca, až kým sa dodanie tovaru alebo služby neskončí. Podľa ustanovenia § 73 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty musí byť faktúra vyhotovená do 15 dní odo dňa dodania tovaru alebo služby. Žalobca mal teda povinnosť vždy najneskôr do 15.1. príslušného kalendárneho roka vystaviť žalovanému faktúru za poskytované právne služby za predchádzajúci kalendárny rok. Aj napriek tomu, že si žalobca uvedené povinnosti neplnil, podľa odvolateľa plynutie premlčacej lehoty je potrebné počítať od uskutočnenia jednotlivých čiastkových plnení. Skutočnosť, že žalobca zastupoval žalovaného v konaní, ktoré trvalo viac rokov neznamená, že si nemohol vyúčtovať poskytnuté služby pred skončením zastupovania. Navyše, je nepravdepodobné, že by žalobca vykonával úkony právnej služby, s vykonaním ktorých mu vznikli nemalé výdavky (najmä cestovné) počas obdobia troch rokov bez akejkoľvek odplaty zo strany žalovaného.

2.4. Odvolateľ odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietal a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. januára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5.1. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 6.051,60 € s príslušenstvom titulom odmeny za poskytnuté právne služby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1 T 76/2012. Žalovaný nespochybnil rozsah poskytnutých služieb ani výšku odmeny, účtovanú žalobcom faktúrou č. 2014093 zo dňa 26.11.2014, splatnou dňa 2.12.2014, v konaní tvrdil, že odmenu za poskytnuté právne služby už žalobcovi zaplatil a jeho záväzok voči nemu tak zanikol. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu, pokiaľ ide o žalovanú istinu, v celom rozsahu vyhovel, majúc za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovanú sumu žalobcovi uhradil.

5.2. Odvolací súd poukazuje na to, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Následky spojené s nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť

tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech.

5.3.1. Odvolací súd, vychádzajúc zo zistenia skutkového stavu dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie, zhodne s jeho závermi zastáva názor, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalobcovi žalovanú sumu titulom odmeny za právne služby zaplatil. Uvedené tvrdenie žalovaný preukazoval listom zo dňa 11.12.2014 (č. I. 26 spisu), v ktorom uviedol, že fakturovanú sumu 6.051,60 € neuznáva, na zastupovanie v trestnom konaní poskytol žalobcovi viaceré zálohy, naposledy v mesiaci marec roku 2013 vo výške 10.000,- €, pred svedkami, ktoré mu žalobca nevyúčtoval. Žalobcu v liste požiadal o vrátenie rozdielu medzi poskytnutou zálohou a fakturovanou sumou a to vo výške 3.948,40 €, ktorú sumu žiadal vrátiť na svoj účet vedený vo VÚB banke, a.s. Zaplatenie žalovanej sumy žalovaný ďalej preukazoval svedeckou výpoveďou svedka H. S., ktorý na pojednávaní konanom dňa 19.7.2017 (zápisnica na č. I. spisu 144 a nasl.) ako svedok, okrem iného uviedol, že žalobcu pozná od marca 2008, boli veľmi dobrí kamaráti, asi pred tromi rokmi to skončilo, prestali sa stretávať, žalovaného pozná 30 rokov, je to jeho veľmi dobrý kamarát. K vedomosti o predmete sporu uviedol, že mu je známe to, že žalovaný nezaplatil žalobcovi nejaké peniaze za právne zastupovanie, nič viac nevie. Na otázku právneho zástupcu žalovaného („viete sa vyjadriť ku skutočnosti, či žalovaný poskytol žalobcovi nejaké finančné prostriedky a ak áno, akým spôsobom ste sa to dozvedeli a ďalšie súvislosti, kedy to bolo a v akom období“) svedok uviedol, že žalobca bol firemný osobný a kamarátsky advokát žalovaného, má vedomosť, že ho zastupoval od roku 2008, že žalobca dostával od žalovaného pravidelne mesačne sumu 300,- € ako paušálnu odmenu a tiež vie, že žalovaný mu dával ďalšie peňažné sumy, raz 1.500,- €, inokedy 10.000,- €, 3.000,- € za právne úkony a rôzne služby, ktoré pre žalovaného robil. Za to, že boli úspešní v trestnej veci sp. zn. 1 T 76/2012 vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica a boli všetci štyria spod obžaloby oslobodení, dal žalovaný žalobcovi 25.000,- € ako prejav vďačnosti, žalobca sa mal vyjadriť, že treba dať 20.000,- € sudcovi, že tak mieni učiniť a 5.000,- € si zoberie za zastupovanie. Na ďalšiu otázku právneho zástupcu žalovaného svedok uviedol, že vie, že za zastupovanie v predmetnej trestnej veci dal žalovaný žalobcovi 25.000,- €, nevedel si spomenúť, kedy to presne bolo, vedel, že to bolo medzi sviatkami, medzi Y. a R., potom, čo boli oslobodení spod obžaloby, žalobcu viezol do T., kde sviatkoval žalovaný s rodinou, videl, ako žalovaný odovzdáva žalobcovi doma v kuchyni sumu 25.000,- €, vie, že žalovaný nútil žalobcu, aby si peniaze prerátal. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aké to boli bankovky svedok uviedol, že stovky, žena žalovaného pobehovala po dome, nebola prítomná pri odovzdávaní peňazí.

5.3.2. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalovaný na pojednávaní dňa 20.5.2016 (zápisnica na č. I. spisu 60 a nasl.), v rámci výsluchu strany sporu uviedol, že žalobca dostával od neho od roku 2008 pravidelne mesačne sumu 300,- € v rámci firmy MHM za právne služby v súvislosti s firmou a zastupovanie žalovaného v trestnom konaní v jeho osobných veciach. Za štyri mesiace mu dal sumu 45.000,- €, v decembri 2012 žalobca od neho dostal sumu 25.000,- €, v januári 10.000,- € a v marci 10.000,- €. Žalobca mu nikdy nedal žiadne potvrdenie. Pokiaľ právny zástupca žalobcu argumentoval, že ak suma 300,- € mesačne mala byť za zastupovanie spoločnosti, potom musia byť peniaze vedené v účtovníctve, žalovaný tvrdil, že ako už uviedol, boli to peniaze za jeho osobné veci, žalobca si želal peniaze na ruku. Na pojednávaní konanom dňa 19.7.2017 (zápisnica na č. I. spisu 144 a nasl.) na otázku súdu žalovaný uviedol, že žalobca ho zastupoval vo viacerých jeho veciach, zastupuje ho od roku 2008 a ako obvineného ho zastupoval len vo veci sp. zn. 1 T 76/2012, zastupoval ho aj v iných trestných veciach ako poškodeného, zastupoval ho aj v obchodných veciach, ako fyzickú osobu alebo ako firmu, išlo o kúpne zmluvy, podával žaloby na súd v jeho osobných veciach, zastupoval ho, písal návrhy. V súvislosti s reklamáciou faktúry (reklamácia zo dňa 11.12.2014, č. I. 26 spisu) žalovaný na otázku súdu uviedol, že žalobcovi zaplatil zálohy, naposledy v marci 2013 vo výške 10.000,- €, po odpočítaní žalovanej sumy mu má žalobca vrátiť sumu 3.948,40 €, ešte by mu mal vrátiť aj 25.000,- €, aj ďalších 10.000,- € z januára.

5.3.3. Podľa názoru odvolacieho súdu vyššie uvedenými dôkazmi žalovaný svoje tvrdenie o zaplatení odmeny za právne služby žalobcovi nepreukázal. V liste zo dňa 11.12.2014 žalovaný uvádza zaplatenie viacerých záloh (bez bližšej konkretizácie), ďalej v marci 2013 zaplatenú zálohu vo výške 10.000,- €, pričom od žalobcu žiada vrátiť rozdiel medzi zaplatenou sumou 10.000,- € a žalobcom účtovanou sumou 6.051,60 €, teda sumu 3.948,40 €. Z uvedeného vyplýva, že titulom odmeny za právne služby mal tak žalobcovi zaplatiť sumu 10.000,- €. Keďže žalovaný na pojednávaní dňa 19.7.2017 uviedol, že žalobca by mu mal vrátiť ďalšie sumy a to 25.000,- € a 10.000,- €, z toho potom vyplýva, že titulom zálohy na

odmenu za zastupovanie v trestnom konaní mal žalovaný žalobcovi zaplatiť sumu 45.000,- € (25.000 + 10.000 + 10.000). Podľa svedeckej výpovede svedka H. S. mal žalovaný žalobcovi titulom odmeny za zastupovanie v trestnom konaní zaplatiť sumu 25.000,- €. Z uvedených dôkazov vyplývajú tri rôzne sumy (10.000,- € z listu zo dňa 11.12.2014; 45.000,- € z výsluchu žalovaného na pojednávaníach v dňoch 20.5.2016 a 19.7.2017; 25.000,- € z výsluchu svedka H. S. na pojednávaní dňa 19.7.2017, pričom z uvedenej sumy mala žalobcovi ako odmena patriť suma 5.000,- €), ktoré mal žalovaný titulom odmeny za zastupovanie v trestnom konaní žalobcovi zaplatiť. Uvedené dôkazy preto súd prvej inštancie správne nepovažoval za hodnoverné, jednoznačne preukazujúce tvrdenia žalovaného o splnení svojho záväzku voči žalobcovi. Odvolací súd považuje zároveň za potrebné uviesť, že podľa jeho názoru, výpoveď svedka H. S. nemožno považovať za jednoznačný dôkaz toho, že žalovaný uhradil žalobcovi sumu práve vo výške 25.000,- € titulom spornej odmeny za zastupovanie v trestnej veci, keďže z jeho svedeckej výpovede nevyplýva, že došlo k prepočítaniu peňazí žalobcom alebo žalovaným, nie je tak zrejmé, že svedok mohol vlastnými zmyslami vnímať, že žalovaný odovzdal žalobcovi sumu práve v takejto výške.

5.4.1. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval pri hodnotení svedeckej výpovede svedka S. podľa § 191 C.s.p. Súd prvej inštancie nepovažoval za hodnovernú výpoveď svedka S., podľa ktorej mal žalovaný odovzdať žalobcovi sumu 25.000,- €, keď podľa názoru súdu prvej inštancie malo byť odovzdanie takejto vysokej sumy potvrdené dokladom o odovzdaní a prevzatí peňažnej sumy. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie však zároveň pri hodnotení uvedeného dôkazu poukázal na ďalšie dôkazy a to výsluch žalovaného v konaní a jeho list zo dňa 11.12.2014, podľa ktorých mal žalovaný žalobcovi uhradiť sumu 10.000,- €, teda sumu v inej výške, akú tvrdil vo svojej svedeckej výpovedi svedok S.. Hodnotením uvedených dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p.) dospel súd prvej inštancie k záveru, že svedecká výpoveď svedka S. jednoznačne nepreukazuje, že uvedenú sumu žalovaný žalobcovi zaplatil a za akým účelom odovzdával žalovaný žalobcovi tvrdenú sumu v prítomnosti svedka S., resp. nepreukazuje, že účelom bola úhrada odmeny za právne zastupovanie. Uvedenú odvolaciu námietku odvolateľa, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávnym hodnotením svedeckej výpovede svedka S. dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

5.4.2. Odvolací súd zdieľa názor odvolateľa, že z tvrdenia súdu prvej inštancie, že pri hodnotení vykonaného dokazovania nemohol neprihliadnuť na osobný profil svedka S., nemožno zistiť myšlienkové pochody súdu prvej inštancie. Avšak vzhľadom na dôvody uvedené vyššie nemá postup súdu prvej inštancie pri hodnotení vykonaného dokazovania (neprihliadnutie na výpoveď svedka vzhľadom na jeho osobný profil) za následok, že celkové závery hodnotenia výsledkov dokazovania vykonaného v prejednávanej veci by boli v rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p.

5.5. Odvolateľ v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že hodnotil a vykonával dôkazy iba jednostranne, v prospech žalobcu. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že z predloženého spisu zistil, že súd prvej inštancie v konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu (okrem dokazovania navrhnutého žalovaným a to trestným spisom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1 T 76/2012, viď odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 5.6.1.). Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že predmetom sporu v prejednávanej veci bolo zaplatenie odmeny za právne služby, teda finančnej čiastky. Vzhľadom na predmet sporu je potrebné uviesť, že z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. V civilnej procesualistike sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná. Povinnosťou žalobcu v prejednávanej veci bolo tvrdiť skutočnosti, ktoré individualizujú jeho požiadavku tak, aby bol petit dostatočne určitý, resp. vykonateľný, a aby skutkový základ danej žaloby nebol zameniteľný s iným. Od žalobcu však nebolo možné požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný nezaplatil fakturovanú odmenu.

V tomto prípade bolo na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že odmenu žalobcovi uhradil (pričom nesporoval jej dôvod ani výšku). Vzhľadom na uvedené bol postup súdu prvej inštancie pri vykonaní, ako aj hodnotení dokazovania správny.

5.6.1. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal dokazovanie trestným spisom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1 T 76/2012 (od roku 2019 vec vedená na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 2 Tk 1/2019), čo malo za následok, že napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutočného stavu veci. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje (viď aj odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 5.2.) na to, že medzi základné procesnoprávne povinnosti strany sporu patrí

povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná. Následky spojené s nesplnením uvedených povinností v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Procesná obrana žalovaného v prejednávanej veci spočívala v tom, že záväzok voči žalobcovi, ktorý je predmetom tohto konania, splnil a žalovanú sumu žalobcovi uhradil. Jeho povinnosťou bolo preto uviesť také tvrdenia a navrhnúť na ich preukázanie také dôkazy, ktoré by mali za následok unesenie dôkazného bremena a následný procesný úspech v spore. Podľa názoru odvolacieho súdu si žalovaný nesplnil riadne ani svoju povinnosť tvrdenia, keď v konaní dôvodil listom zo dňa 11.12.2014, v ktorom nesúhlasil s fakturovanou sumou 6.051,60 € a tvrdil, že žalobcovi uhradil titulom trov obhajoby sumu 10.000,- €, preto žiadal vrátiť sumu 3.948,40 €. Z prednesu žalovaného na pojednávaní dňa 19.7.2017 vyplynulo, že žalobca by mu mal vrátiť ďalšie sumy a to 25.000,- € a 10.000,- €, z čoho vyplýva, že titulom zálohy na odmenu za zastupovanie v trestnom konaní mal žalovaný žalobcovi zaplatiť sumu 45.000,- € (viď odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 5.3.3.); v konaní ďalej tvrdil, že žalobcovi, ktorý poskytoval právne služby jeho firme ako aj jemu osobne, platil mesačne sumu 300,- €. Z tvrdení žalobcu tak nebolo jednoznačne zrejmé, akú sumu a za aké právne služby žalobcovi uhradil. Vzhľadom na zvolenú procesnú obranu žalovaného mala rozpornosť a nejednoznačnosť jeho tvrdení o úhrade rôznych súm žalobcovi za následok neunesenie dôkazného bremena v prejednávanej veci a jeho procesný neúspech. Vykonanie dokazovania oboznámením trestného spisu, keď ani sám žalovaný jednoznačne nešpecifikoval, aké dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia sa v trestnom spise nachádzajú (právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 2.10.2017 uviedol, že „trestný spis 1 T 76/2012 je potrebné, aby si súd pripojil, jedná sa o 4 obžalovaných, ja tiež mienim ísť do spisu pozrieť, čo je relevantné čiže tento spis je treba pripojiť“, zápisnica na č. I. spisu 157 a nasl., citácia na str. 160 spisu), sa aj odvolaciemu súdu javí ako nehospodárne. Napriek tomu, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz oboznámením s obsahom trestného spisu, nemožno konštatovať, že tento jeho postup mal za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu a že by tým bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Zároveň treba poukázať aj na to, že na pojednávaní dňa 28.5.2020 (zápisnica na č. I. spisu 337 a nasl.) strany sporu už nenavrhlí doplniť dokazovanie.

5.6.2. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazoval na listinu zo dňa 21.1.2015, ktorá má preukazovať, že žalobcovi boli odovzdané finančné prostriedky, predstavujúce predmet sporu, odvolací súd uvádza, že na č. I. 51 sa nachádza žalobcom doručený dôkaz, listina zo dňa 21.1.2015, označená ako „VYHLÁSENIE“, v ktorej žalovaný, okrem iného vyhlasuje: „M. v decembri 2012 po rozsudku o mojej nevine si vypýtal od mojej osoby 25 000 Eur. 25 000 EUR sme mu odovzdali s mojou manželkou v mojom rodinnom dome v C. za prítomnosti pána S. za právne zastupovanie proti P.“ Odvolací súd uvádza, že uvedené vyhlásenie, bez ďalšieho, nemožno považovať za dôkaz o odovzdaní sumy 25.000,- € žalobcovi. Zároveň je potrebné poukázať na ďalší rozpor v tvrdeniach, keď podľa vyhlásenia žalovaného sumu 25.000,- € odovzdali žalobcovi s manželkou, pričom svedok S. vo svojej výpovedi uviedol, že „jeho žena pobehovala po dome, ale nebola priamo prítomná pri odovzdávaní peňazí“ (zápisnica na č. I. 144 a nasl. spisu).

5.7.1. Odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku premlčania žalobou uplatneného nároku. Odvolací súd uvádza, že s právnym posúdením začiatku plynutia premlčacej lehoty v prejednanom prípade súdom prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje. Keďže právna úprava týkajúca sa poskytovania právnych služieb advokátom obsiahnutá v zákone č. 586/2003 Z. z. o advokácii je špeciálnou právnou úpravou vo vzťahu k právnej úprave príkaznej zmluvy v Občianskom zákonníku, resp. mandátnej zmluvy v Obchodnom zákonníku, je potrebné tieto všeobecné ustanovenia uplatniť v prípadoch, ktoré nie sú riešené osobitnou právnou úpravou v zákone o advokácii. Právny vzťah založený zmluvou o poskytovaní právnej pomoci tak vo všeobecnosti zaniká, s poukazom na § 731 a § 33b Občianskeho zákonníka vykonaním úkonu, teda činnosti, ku ktorej sa príkazník zaviazal, kedy ide o prípad zániku záväzku jeho splnením alebo na základe jednostranného právneho úkonu, t. j. odvolaním plnomocenstva splnomocniteľom - príkazcom (klientom) alebo vypovedaním plnomocenstva splnomocnencom - príkazníkom (advokátom). Príkazník je zásadne povinný predložiť príkazcovi vyúčtovanie jeho odmeny a nákladov nevyhnutných na splnenie príkazu po jeho vykonaní (§

727 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ si príkazník svoju povinnosť predložiť príkazcovi vyúčtovanie po ukončení zmluvného vzťahu nesplní, nemôže sa príkazca dostať do omeškania s plnením.

5.7.2. Vzhľadom na vyššie uvedené správne súd prvej inštancie ustálil, že žalobca ako advokát v prejednávanej veci zastupoval do dňa 7.10.2013, dátum ukončenia zastupovania nebol medzi stranami sporný. Faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 26.11.2014, splatnou dňa 2.12.2014, vyúčtoval žalovanému odmenu za poskytnuté právne služby v sume 6.051,60 €. Premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Žalobca ako advokát mal v tomto prípade, kedy žalovaného zastupoval, nárok na odmenu do dňa vypovedania plnomocenstva, ku ktorému došlo dňa 7.3.2013. Právo na zaplatenie odmeny mohol žalobca vykonať prvý raz po skončení zastupovania žalovaného, teda dňa 8.3.2013, toto právo si žalobca uplatnil na súde dňa 8.9.2015, od ktorého uplatnenia neuplynuli viac ako tri roky, žalobou uplatnený nárok preto premlčaný nie je. Pokiaľ si žalobca povinnosť predložiť žalovanému vyúčtovanie po ukončení zmluvného vzťahu nesplnil, uvedené má za následok, že žalovaný sa nemohol dostať do omeškania s plnením.

5.8. Pokiaľ žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil (s výnimkou hodnotenia osobného profilu svedka S.) a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol, tak ako rozhodol. Odvolateľ preto nedôvodne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukajúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04, uvádza, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

6. Žalovaný odvolaním napadol aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Žalobca bol v prejednávanej veci plne úspešný, správne preto rozhodol súd prvej inštancie, keď postupom podľa § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).